

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Σάν αστρολίθι μέσχα σέ βάλτο έπεσε τὸ περι-
σμένο φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» μὲ τοὺς «Λυγροὺς Νό-
στους» τοῦ Ποριώτη. Ὅμως θὰ μένανε βουδοὶ οἱ
βαθρακοὶ τῆς δημοσιογραφίας, ἂν ὁ Νιρβάνας, μ' ἓνα
του ἄρθρο γεμάτο ἀληθινὴ συγκίνηση, δὲν ἔβγαине
στὴν «Ἔστια» τῆς 18 τοῦ Νοέμβρη νὰ δείξει τί εἶταν
ἐκεῖνο τὸ ποίημα καὶ νὰ διακαλύψῃ πὼς «κανένας
πόνος δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ξένος διὰ τὴν λύραν,
καὶ ὁ ποιητῆς, ἀπολογητῆς τῶν κρυφῶν καὶ μυστι-
κῶν καχυμῶν, ἄγγιξε μὲ εὐλαδῆ δάκτυλα τὰς χρυ-
δάς τῆς καὶ μᾶς ἐχάρισεν ἓνα γλυκύτατον μέλος».
Καὶ ἔρχισε γιὰ μιὰ ἑβδομάδα τὸ πανηγύρι...

Πρῶτος καὶ καλῆτερος ὁ κ. Γ. Βλάχος) στὸ
«Χρόνος» τῆς 19 ρωτᾷ: ἂν εἶναι καλά, γιατί λέει,
τὸν ἔκαμε ὁ Νιρβάνας νὰ γράσῃ, τὸ «Νουμᾶ» νὰ
διαβάσῃ τοὺς στίχους «μὲ προσοχὴν τὴν ὁποῖαν δὲν
κατέβαλεν οὔτε μαθητῆς ἄλλοτε ἔμπρὸς εἰς τὰ δύ-
σκολα χωρία τοῦ Θεουκλίδου» καὶ «μελετήσας ἐπὶ
δίωρον» (αὐτὸ θὰ τοῦ συνέδραμε πρῶτῃ φορᾷ στὴ
ζωὴ του), δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς νοιώσῃ. Καὶ ἀ-
κλουθᾷ: ὁ σοβαρὸς κ. Νικολόπουλος τοῦ «Ἐθνους»
μὲ τὸν ἀφορισμὸ πὼς εἶναι «περιβόλι: πωστὸν γεμά-
τον ἀπὸ ἀνθη ἀνοχίας, αἱ μαλλιάραι ποιήσεις τοῦ
δημοσιεύου: ὁ κρυκομῶν «Νουμᾶς», καὶ μὲ τὸ ἀ-
στεῖο καλαμπούρι πὼς οἱ «Λυγροὶ Νόστοι» εἶναι
«Υἱοὶ καὶ Ἰανοστοὶ» μᾶλλον. Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ
ἴδιος σοβαρὸς δημοσιογράφος ἔδινε καὶ δείγμα ἀπὸ
τοὺς μαλλιάρους στίχους, κρυκτωμένο μὲ ἄλλα
ἀστεῖα, καὶ στίς 22 ἔβριζε τὸν κ. Ν. Καρδοῦνη,
γιατὶ παρουσιάζεται «δαύτερος αὐτὸς καὶ ἀναλίσ-
εἰς δύο στίχους τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ». Τὸ ἄρθρο
τοῦ κ. Ν. Καρδοῦνη, στὴν «Ἔστια» τῆς 21, ἐνῶ
παραδέχεται τὸ ποίημα ἀληθινὸ καλλιτέχνημα, τὸ
κατακρίνει κίελας λέγοντας πὼς τοῦ λείπει «κάτι
οὐσιασδέστατον καὶ θεμελιώδες - ἢ ἀλήθεια καὶ συ-
νεπῶς ἢ θερμότης τῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἢ εὐγένεια»,
καὶ αὐτὸ γιατί κατὰ τὸν κ. Καρδοῦνη ὁ πόνος καὶ ἡ
δδύνη, καὶ μάλιστα ἀπὸ στόματα γυναίκεια, εἶναι
αἰσθημάτων ἀνάξια γιὰ τὴν ποίηση καὶ τὴν ψυχὴ
τὴν Ἑλληνικὴν, ἐπομένως ψεύτικα, καὶ αὐτὸ θὰ πῇ
πὼς «ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ δὲν φαίνεται ἱκανὴ διὰ
ν' ἀπλωθῇ εἰς γενναϊότερα αἰσθημάτων». Αὐτὴ ἔμως
ἡ καινούρια θεωρία γιὰ τὴν ποιητικὴ τέχνη φαίνεται
πὼς σηκώνει καὶ κάποια ἀντίρρηση, ἂν κρίνομε
ἀπὸ μιὰ ἑμμεση ἀπάντηση ποὺ ἔδωκε ὁ Νιρβάνας
στὴν «Ἔστια» τῆς 22. Τὴν ἴδια μέρα, ἐνῶ ὁ κ.
Πῶπ στὴν «Ἀθῆνα» προσκαλοῦσε τὸ Νιρβάνα νὰ
τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν «Ἀδερφή» ἀπὸ τὸ ποίημα, «ἀφι-

νον δὲ τὴν κριτικὴν προσωρινῶς ἐνθουμηθῆ ὅτι εἶναι
ἱατρὸς καὶ νὰ λάβῃ μέτρα ἱατρικὰ καὶ συντελεστι-
κώτερα», ὁ κ. Βλάχος στὸ «Χρόνος» πηγύττανε σὲ
πέλαγος σατυρικῆς φαντασίας... τῆς φαντασίας του.
Καὶ τέλος στὴν «Ἑλλάδα» τοῦ Ἰστομιάνου (23 τοῦ
μηνὸς) ἀναδημοσιεύτανε ὁ «Κρυφὸς Ἀντίλαλος»
μὲ τὴν ἀπλὴ καὶ λογικὴ σημείωση πὼς τὸ ποίημα
«Λυγροὶ Νόστοι» μπήκε στὸ «Νουμᾶ» κ' ἔκαμε
«μεγάλῃ ἐντύπωσῃ σ' ἔλε το διαλεχτὸ φιλολογικὸ
μας κοινόν», ὅπως καὶ ἔκαμε ἀληθινά.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ». Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς
τῆς φασαρίας εἶναι πὼς πωληθήκανε ὅλα τὰ φύλλα καὶ
μπορεῖ ὀργότερα ν' ἀναγνωστοῦμε νὰ ξανακατώσομε τοὺς
«Λυγροὺς Νόστους», γιατί πολλοὶ μᾶς ζητοῦνε φύλλα καὶ
δὲν ἔχομε νὰν τοὺς δώσομε, κόμμε Βλαχο-Νικολόπουλε.

ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ "ΑΓΝΗ,,

Ὁ κ. τελώνης Πειραιῶς εἶναι καθαρευουσιάν-
νος: δικαίωμά του νᾶναι καὶ Κινέζος, καὶ ὅ,τι ἄλλο
θέλει. Δὲν εἶναι ἔμως δικαίωμά του καὶ νὰ νομο-
θετεῖ. Κι ἔμως νομιθέτησε πὼς βιβλία γραμμένα στὴ
δημοτικὴ γλῶσσα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπαῖνομε στὸ
Κράτος **Του**, γιατί σίγουρα Κράτος **του** ἵδνα: τὸ
Ἑλληνικὸ Κράτος, ἀφοῦ ὁ κ. τελώνης τὸ μεταχει-
ρίζεται ὅπως τοῦ καπνίσει.

Καὶ νά, τί τρέχει. Ὁ Φυχάρης μᾶς ἔστειλε τὴν
προπερασμένη βδομάδα ἀπὸ τὸ Παρίσι: μερικὰ ἀν-
τίτυπα τοῦ καινούριου του τοῦ ρομάντζου «Ἄγνη»,
καὶ ἄμα πήγε ἡ ἐκτελωνιστῆς στὸ τελωνεῖο νὰν τὰ
πάρει ἄκουσε, μὲ κατάπληξῃ, ὁ ἄθροπος, ἀπὸ τὸ
τόμα τοῦ τελώνη κ. Καζιάνη τὰ σοὰ τούτα λόγια:

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περάσουν τέτια βιβλία
καὶ θὰ ρωτήσω πρῶτα τὸ Ἰπουργεῖο!

Καὶ ρώτησε τὸ Ἰπουργεῖο τῆς Παιδείας, κ' ἔ-
τσι πέρασε μιὰ βδομάδα, καὶ ὁ κ. τελώνης περιμέν-
νε, μὲ νὸ ραχάτι του, τὴν ἀπάντησῃ. Ὁ ἄθροπος
δὲν εἶχε νὰ ζημιωθῇ τίποτα: ἂν ἡ ἀπάντησῃ ἄρ-
γούσε κ' ἓνα χρόνον!

Ἐμεῖς ἔμως εἶχαμε νὰ ζημιωθοῦμε καὶ γι' αὐ-
τὸ καταφύγαμε στὸν κ. Ἰπουργὸ τῆς Παιδείας, μέ-
σο τοῦ Ἰρηματόργου κ. Γ. Ἰωαννίδη, ποὺ εἶχε τὴν
καλοσύνη νὰ μᾶς στείλει τὸ ἀκόλουθο γραμματάκι:

«Ἀγαπητὲ Ταγκόπουλε,

Ἐκάμα λόγον εἰς τὸν κ. Ἰπουργόν, ἐνώπιον
μου δὲ διάταξε νὰ γείνη τὸ ἔργον μου τὸ ὁποῖον ἀ-
μέσως υπέγραψα.

Ὅστε δὲν ὑπάρχει πλέον κινδύνος ἐμποδίων».